

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>With G-d's help. Wednesday, the fifteenth of Shevat, 5731.</p>	<p>בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א</p>
<p>There are four New Years: on the first of Nissan, etc.; on the first of Elul, etc.; on the first of Tishrei, etc.; on the first of Shevat, the New Year for trees, according to the words of Beit Shammai. Beit Hillel say: on the fifteenth of it, and the halacha follows Beit Hillel.</p>	<p>אַרְבַּעָה רֵאשִׁי שָׁנִים הֵם בְּאַחַד בְּנִסָּן כִּי בְּאַחַד בְּאֵלוּל כִּי בְּאַחַד בְּתִשְׁרֵי כִי בְּאַחַד בְּשֶׁבֶט רֵאשִׁי הַשָּׁנָה לְאֵילָן כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי, בֵּית הַלֵּל אֹמְרִים בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּו, וְהִלְכָה כְּבֵית הַלֵּל.</p>
<p>It is necessary to understand the reason for the difference that the New Year for trees is unlike the other three New Years, as the first three New Years are on the first of the month, whereas the New Year for trees is on the fifteenth.</p>	<p>וְצָרִיךְ לְהַבִּין טַעַם הַשִּׁינוּי דְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה לְאֵילָן מִגַּ' רֵאשִׁי שָׁנִים הָרֵאשׁוֹנִים, שֶׁגַ' רֵאשִׁי שָׁנִים הָרֵאשׁוֹנִים הֵם בְּרֵאשִׁי חֹדֶשׁ וְרֵאשִׁי הַשָּׁנָה לְאֵילָן הוּא בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר.</p>
<p>Furthermore, as explained elsewhere, the connection of the three festivals to the fifteenth of the month is because on the fifteenth, the moon is full, which also symbolizes the completeness of Israel, who count by the moon and resemble the moon.</p>	<p>וְלַהוֹסִיף, דְּעַל פִּי הַמְּבֹאָר בְּמִקּוֹם אַחֲרוֹ שֶׁהַשְּׂמִיכוֹת דְּג' הַרְגָּלִים לְיוֹם הַט"ו בְּחֹדֶשׁ הוּא כִּי בְיוֹם הַט"ו הוּא שְׁלִימוֹת הַלְּבָנָה, שְׂזָה מוֹרָה גַּם עַל הַשְּׁלִימוֹת דִּישְׂרָאֵל שְׁמוֹנִין לְלַבְנָה וְדוּמִין לְלַבְנָה,</p>
<p>It must therefore be said that the reason most of the New Years [and according to Beit Shammai, all four New Years] are on the first of the month, at the time of the moon's birth, when the moon is merely a point, is because the essence of the New Year is that the matter which is the beginning of the year is drawn down to it. Matters, at the beginning of their drawing down, exist only as a point.</p>	<p>צָרִיךְ לֹאמַר, דְּזָה שְׂרוּבָם שֶׁל הָרֵאשִׁי שָׁנִים [וְלִדְעַת בֵּית שְׁמַאי כֹּל ד' הָרֵאשִׁי שָׁנִים] הֵם בְּרֵאשִׁי חֹדֶשׁ, בְּעֵת מוֹלַד הַלְּבָנָה שְׂאֵז הַלְּבָנָה הִיא רַק נִקְוָדָה, הוּא לְפִי שְׁעֵנִין רֵאשִׁי הַשָּׁנָה הוּא שְׂבֹו נִמְשָׁךְ הָעֵנִין שֶׁהוּא רֵאשִׁי הַשָּׁנָה אֵלָיו, וְהָעֵנִינִים כְּמוֹ שֶׁהֵם בְּתַחֲלַת הַמְּשָׁכְתָם הֵם רַק נִקְוָדָה,</p>
<p>According to this, it is even more necessary to understand why the New Year for trees is on the fifteenth.</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה צָרִיךְ לְהַבִּין עוֹד יוֹתֵר מֵה שְׂרָאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן הוּא בְּחֻמְשָׁה עָשָׂר.</p>

(ב)

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>(2) This can be understood by first introducing what is explained in several discourses, that the festivals were established at the times of the completion and gathering of the crops [for the festival of Pesach must be during the spring (the time of the completion of the barley harvest), and even more so on the festival of Shavuot, which is called "the festival of the harvest" because of the first fruits of the wheat harvest, and similarly, Sukkot is called "the festival of ingathering"].</p>	<p>(ב) ויובן זה בהקדים המבואר בכמה דרושים, דעה שהרגלים נקבעו בזמני גמר ואסיפת התבואות [דחג הפסח צריה להיות בזמן האביב (זמן גמר שעורים) ויתרה מזזה בחג השבועות שנקרא בשם חג הקציר על שם בכורי קציר (חטים), וכן חג הסוכות שנקרא בשם חג האסיף].</p>
<p>The primary intent, however, is in reference to the spiritual crop, which is Israel, as it is written, "Israel is holy to Hashem, the first of His crop."</p>	<p>המקוון הוא (בעיקר) לתבואה הרוחנית, הם ישראל, דכתיב בהו "קודש ישראל להו' ראשית תבואתו".</p>
<p>And the reason the festivals must be during the times of the completion and gathering of the crops in the physical realm [to the extent that the year is intercalated for this purpose] is because all physical matters are extensions of their spiritual counterparts.</p>	<p>וזזה שהרגלים צריכים להיות בזמני גמר ואסיפת התבואות בגשמיות [ועד שבשביל זזה מעברים את השנה], הוא, כי כל הענינים שבגשמיות משתלשלים מענינם ברוחניות.</p>
<p>Based on this, it can also be said regarding the New Year for trees, that its primary concept is that it is the New Year for man (as it is said, "You are called 'man'"), who is likened to a tree, as it is written, "For man is the tree of the field." From this, it extends that it is also the New Year for trees in a literal, physical sense.</p>	<p>ועל פי זזה יש לומר גם בנוגע ראש השנה לאילן, שעיקר ענינו הוא שהוא ראש השנה להאדם (אתם קרויין אדם) שנמשל לאילן, כמו שכתוב "כי האדם עץ השדה", ומזה נשתלשל שהוא ראש השנה לאילן כפשוטו בגשמיות.</p>
<p>According to the saying of our Sages on the verse "For man is the tree of the field"—if he is a Torah scholar, etc.—it can be said that the reason Israel is called "crop" (wheat, barley, etc.) is because of their service in fulfilling mitzvot, whereas their being called "tree" (the tree of the field) is due to their engagement in Torah.</p>	<p>ועל פי מאמר רז"ל על הפסוק "כי האדם עץ השדה" אם תלמיד חכם כו', יש לומר, דזזה שישאל נקראים בשם תבואה (חטים שעורים וכו') הוא מצד העבודה שלהם בקיום המצוות (כדלקמן), וזזה שנקראים בשם אילן (עץ השדה) הוא על ידי עסק התורה.</p>
<p>It can further be said that this is the meaning of the verse "For man is the tree of the field" (specifically "man" [Adam]), for the term "Adam" refers to intellect (as explained in various places regarding the distinction between "Adam" and "Ish").</p>	<p>ויש לומר דזזהו מה שכתוב "כי האדם עץ השדה" (אדם דייקא), דשם אדם הוא על שם השכל (כמבואר בכמה מקומות החילוק בין אדם לאיש).</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat
(ג)

<p>It is explained in the discourses the connection between the three festivals and the times of the ripening of the crops, because at that time (during the three festivals) the spiritual crops that result from sowing flourish.</p>	<p>ג) והנה מבואר בהדרושים הש"יכות דג' הרגלים לזמני בישול התבואות, כי אז (בשלוש רגלים) הוא צמיחת התבואה הרוחנית שעל ידי הזריעה.</p>
<p>The idea is, as it is written, "And I will sow her for Me in the land," and it is known that this refers to the descent of the souls (the spiritual crop) below to be clothed in a body and an animal soul (land), and more specifically, to the descent into exile.</p>	<p>והענין הוא, דכתיב "וזרעתיה לי בארץ", וידוע שזה קאי על ירידת הנשמות (תבואה הרוחנית) למטה להתלבש בגוף ונפש הבהמית (ארץ), ובפרטיות יותר על הירידה דהגלות.</p>
<p>The intention of this is for the sake of elevation, similar to planting in the land (literally), which is for the sake of greater growth than what was originally there.</p>	<p>שהכוונה בזה היא לצורך עליה, בדוגמת זריעה בארץ (כפשוטה) שהיא בשביל הצמיחה בריבוי יותר מכמו שהיה בתחילה.</p>
<p>The flourishing (elevation) occurs through the observance of Torah and mitzvot, which is also called "sowing." In addition to the sowing involved in the soul's descent below, since G-d lowered the soul down, there must also be the labor of sowing by Israel—the fulfillment of Torah and mitzvot.</p>	<p>והצמיחה (העליה) היא על ידי קיום התורה ומצוות שנקרא גם כן בשם זריעה. דנוסף להזריעה דירידת הנשמה למטה שהקדוש ברוך הוא הוריד את הנשמה למטה, צריכה להיות גם עבודת הזריעה דישראל, קיום התורה ומצוות.</p>
<p>By the fact that souls descended below, particularly during exile, and yet they still fulfill Torah and mitzvot (with subjugation and transformation), this results in flourishing—the drawing down of a revelation that is infinitely higher than the revelation the soul had before its descent below.</p>	<p>דעל ידי שהנשמות ירדו למטה, ובפרט בזמן הגלות, ומכל מקום הם מקיימים תורה ומצוות (באתכפוי ואתהפכא), על ידי זה נעשה הצמיחה – המשכת גילוי נעלה יותר באין ערוך מהגילוי שהיה להנשמה קודם ירידתה למטה.</p>
<p>The primary revelation of this flourishing will be in the future redemption. However, a radiance of this is also present now during the three festivals.</p>	<p>ועיקר גילוי הצמיחה יהיה לעתיד לבוא. והארה מזה מאיר גם עכשיו, בג' רגלים.</p>
<p>On the first festival (Pesach), which is the ripening of barley, this corresponds to fear, which is the first gate through which one enters into attachment to G-d.</p>	<p>ברגל הראשון (חג המצות) שהוא צמיחת בישול שעורים, הוא ענין היראה, שהיא שער הראשון שעל ידו נכנסים לדבקה בו ותבנה.</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>This is why the word "barley" (שְׁעוּרָה) consists of the letters of "measure of G-d" (שְׁעוּרָה), where "measure" (שְׁעוּרָה) relates to "gate," and the letter "Hey" refers to the lower Hey (Malchut).</p>	<p>זֶהוּ שְׁשֻׁעוּרָה הִיא אוֹתוֹת שְׁעוּרָה ה', שְׁעוּרָה הוּא (מִלְשׁוֹן שְׁעַר וְהִיא ה' תַּתְּאָה (מַלְכוּת).</p>
<p>On the second festival (Shavuot), it is the ripening of wheat, which is the food of man.</p>	<p>וּבְרִגְלָה הַשְּׁנִי (חַג הַשְּׁבוּעוֹת) הוּא צְמִיחַת חֲטִיִּם שֶׁהֵם מֵאֲכָל אָדָם.</p>

<p>It (wheat) refers to Torah, as it is written, "This is the Torah—man."</p>	<p>"הוּא הַתּוֹרָה דְּכָתִיב בָּהּ "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".</p>
<p>And this is why the word "wheat" (חֲטָה) has the same numerical value as 22, which alludes to the 22 letters of the Torah.</p>	<p>זֶהוּ שְׁחֲטָה בְּגִמְטְרִיא כ"ב שְׁרוּמֵז עַל כ"ב אוֹתוֹת הַתּוֹרָה.</p>
<p>It is explained in the aforementioned discourses that this is the connection between Atzeret (Shavuot) and the fruits of the tree (as it is said that on Atzeret, judgment is passed on the fruits of the tree), because wheat is considered a type of tree according to one opinion.</p>	<p>וּמְבוֹאֵר בְּדַרוּשֵׁים הַנִּלְ, שִׁיּוּהֵי הַשְּׁיִיכוּת דְּעֶצְרַת לְפִירוֹת הָאֵילָן (בְּעֶצְרַת עַל פִּירוֹת הָאֵילָן), כִּי (חֲטָה הִיא מִיֵּן אֵילָן (לְדִיעָה אַחַת).</p>
<p>This alludes to man, as it is written, "For man is the tree of the field," and on the festival of Shavuot (Atzeret), the Torah was given—"This is the Torah—man."</p>	<p>שְׁרוּמֵז עַל אָדָם כְּמוֹ שְׁכָתוּב "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה", וּבְחַג הַשְּׁבוּעוֹת (עֶצְרַת) נִתְּנָה תּוֹרָה, "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".</p>
<p>It can be said that since wheat is considered a tree only according to one opinion, and even according to this opinion it is only classified as a type of tree, therefore, the aspect of Torah that is alluded to by wheat is the level of Torah as it relates to mitzvot.</p>	<p>וַיֵּשׁ לוֹמֵר, דְּכִיּוֹן דָּזָה שְׁחֲטָה הִיא מִיֵּן אֵילָן הוּא רַק לְדִיעָה אַחַת, וְגַם לְדִיעָה זוֹ הוּא רַק מִיֵּן אֵילָן, לְכֵן עֲנִין הַתּוֹרָה הַמְרוּמָזֶת בְּחֲטִיִּם הִיא דְּרַגַּת הַתּוֹרָה כְּמוֹ שְׁשִׁיכַת לְמִצְוֹת.</p>
<p>However, the Torah itself, which is above the concept of mitzvot, and represents the essence of man ("This is the Torah—man"), is primarily alluded to by the fruits of the tree.</p>	<p>וְהַתּוֹרָה עֲצֻמָּה שְׁלֵמָה עַל מַעְנֵן הַמִּצְוֹת, עֵיקַר עֲנִין הָאָדָם ("זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם"), מְרוּמָזֶת בְּפִירוֹת הָאֵילָן.</p>

(ד)

<p>The idea is that the fulfillment of Torah and mitzvot is called "sowing" for two reasons.</p>	<p>(ד) וְהַעֲנִין הוּא, דָּזָה שְׁקִיּוּם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת נִקְרָא בְּשֵׁם זְרִיעָה הוּא מְצַד שְׁנֵי עֲנִינִים.</p>
--	---

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>First, through the fulfillment of Torah and mitzvot, the refinement of the body and animal soul is achieved, and thereby their root is revealed to be higher than the root of the divine soul—similar to physical sowing, where through planting the grain in the earth, the vegetative power of the earth is awakened and revealed.</p>	<p>לפי שעל ידי קיום התורה ומצוות נעשה בירור הגוף ונפש הבהמית, ועל ידי זה מתגלה השרש דהגוף ונפש הבהמית שלמעלה מהשרש דנפש האלקית - בדוגמת הזריעה כפשוטה, שעל ידי זריעת התבואה והגרעין בארץ מתעורר ומתגלה כח הצומח שבארץ.</p>
<p>Second, the fulfillment of Torah and mitzvot must be done not for any personal reason but simply to fulfill the command of G-d, as expressed in the blessing on mitzvot: "Who has sanctified us with His commandments and commanded us." This acceptance of the yoke of Heaven is similar to physical sowing, where the seed takes root in the earth only through its decomposition.</p>	<p>וגם, לפי שקיום התורה ומצוות צריך להיות (לא מצד הטעם אלא) בכדי לקיים ציווי הקדוש ברוך הוא, כהלשון בברכת המצוות "אשר קדשנו במצוותיו וצונו", ביטול דקבלת עול – בדוגמת הזריעה כפשוטה, דהשרשת הגרעין בארץ היא על ידי רקבון הגרעין.</p>
<p>This is why the greatest flourishing occurs specifically through the fulfillment of Torah and mitzvot during exile.</p>	<p>וזהו הטעם על זה שעיקר הצמיחה היא על ידי קיום התורה ומצוות בזמן הגלות.</p>
<p>For during the time of the Temple, when there was a revelation of G-dliness (including the revelation achieved through the fulfillment of mitzvot), the acceptance of the yoke of Heaven was not as strongly felt because the revelation of mitzvot was apparent.</p>	<p>כי בזמן הבית, כשהיה גילוי אלקות (כולל גם הגילוי שעל ידי קיום המצוות), לא היה נרגש כל כך הביטול דקבלת עול, מכיון שנרגש אז הגילוי שעל ידי המצוות.</p>
<p>The primary acceptance of the yoke of Heaven is specifically during exile, particularly in the generation of the footsteps of Moshiach, to the extent that the fulfillment of mitzvot then is done in a manner of "those who sow with tears." And through this, "they shall reap with joy."</p>	<p>ועיקר הביטול דקבלת עול הוא בזמן הגלות, ובפרט בדרא דעקבתא דמשיחא, ועד שקיום המצוות אז הוא באופן ד"היורעים בדמעה", "ועל ידי זה דוקא "ברנה יקצורו".</p>

(ה)

<p>It is known that there is a difference between Torah and mitzvot: mitzvot are commandments directed to man, whereas the Torah is the word of G-d, the wisdom of the Holy One, blessed be He, except that it</p>	<p>(ה) והנה ידוע החילוק בין תורה למצוות, דהמצוות הם ציוויים להאדם, והתורה היא דבר השם, חקמתו של הקדוש ברוך הוא, אלא שיירדה למטה ונתלבשה בשכל האדם.</p>
--	--

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>has descended and clothed itself within human intellect.</p>	
<p>From this, it is understood that the two aforementioned aspects of sowing—refinement of the body and animal soul, and submission through acceptance of the yoke of Heaven—apply primarily to mitzvot, but not to Torah.</p>	<p>ומזה מובן, דשני ענינים הנ"ל שבזריעה (בירור הגוף ונפש הבהמית וביטול דקבלת עול) הם בעיקר בקיום המצוות, מה שאין כן בתורה.</p>
<p>Since mitzvot are commands given to man, it makes sense to say that their purpose is to refine creation, by purifying both the body and animal soul of the person who fulfills them and the physical objects in which the mitzvot are performed.</p>	<p>דבמצוות שהם ציוויים להאדם, שייך לומר שהכוונה בהם הוא בכדי לצרף בהם את הבריות, בשביל הברור והזינוך של הגוף ונפש הבהמית דהאדם שמקיים את המצוה, ובשביל הברור והזינוך של הדברים שבועולם שבהם מקיימים את המצוה.</p>
<p>However, Torah, which is the wisdom of the Holy One, blessed be He, cannot be seen as merely a tool to effect change in man or in the world.</p>	<p>מה שאין כן התורה, שהיא חכמתו של הקדוש ברוך הוא, אין שייך לומר שהיא אמצעי חס ושלום בכדי לפעול בהאדם ובהעולם.</p>
<p>Rather, what happens when one studies Torah is that through his learning, he draws into himself the wisdom of the Holy One, blessed be He, which is beyond the world.</p>	<p>והפעולה שנעשית על ידה בהאדם הלומדה, הוא, שעל ידי לימוד התורה שלו נמשכת בו חכמתו של הקדוש ברוך הוא שלמעלה מעולם.</p>
<p>And the drawing of Torah into the person who learns it occurs in a way that he becomes unified with it.</p>	<p>והמשכת התורה בהאדם הלומדה היא באופן שהוא מתאחד עמה.</p>
<p>Similarly, in regard to submission through acceptance of the yoke of Heaven (the second aspect of sowing): In mitzvot, which are commands given to man (which implies that in the level of mitzvot, man has some independent standing), man exists as an entity.</p>	<p>ועל דרך זה הוא בנוגע להביטול דקבלת עול (ענין השני דזריעה), דבמצוות שהם ציוויים להאדם (שזה מורה שבהדרגה דמצוות יש להאדם תפיסת מקום), האדם הוא מציאות</p>
<p>And the fact that he fulfills the command is due to his submission and acceptance of the yoke of Heaven, like a servant who obeys the command of the king.</p>	<p>וזה שמקיים את הציווי הוא מצד הביטול דקבלת עול, כעבד המקיים מצות המלך.</p>
<p>In Torah, which is the wisdom of the Holy One, blessed be He, there is no room for an existence outside of it—not even the existence of a servant.</p>	<p>ובתורה שהיא חכמתו של הקדוש ברוך הוא, אין שם נתינת מקום למציאות שחוץ ממנו, גם לא למציאות דעבד,</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>Therefore, the ultimate perfection of Torah study is when one's learning is in a manner where the word of G-d speaks through his mouth.</p>	<p>ולכן השלימות דעסק התורה היא קשה לימוד שילו הוא באופן שדבר ה' מדבר בפיו.</p>
<p>This is what our Sages said: "Who are kings? The Rabbis," because their Torah study is in a way that the word of G-d speaks through them.</p>	<p>וזהו שאמרו רז"ל "מאן מלכי רבנן", כי לימוד התורה שלהם היא באופן שדבר ה' מדבר על ידם,</p>
<p>Therefore, they are in a state of absolute nullification—higher even than the nullification of a servant—to the extent that their entire existence is the King Himself, since through the Torah, Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one.</p>	<p>ולכן הם בתכלית הביטול שלמעלה גם מהביטול דעבד, ועד שכל מציאותם היא המלך עצמו, שעל ידי אורייתא ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד.</p>
<p>Even someone who is not on this level—where his Torah study is such that the word of G-d speaks through his mouth—the primary emphasis in Torah study is not on self-nullification and self-subjugation. nevertheless,</p>	<p>וגם מי שאינו בדרגא זו שלימוד התורה שילו יהיה באופן זה שדבר ה' מדבר בפיו, מכל מקום,</p>
<p>The main emphasis in engagement with Torah is not on the aspect of self-nullification and subjugation; rather, on the contrary, it is that one's existence (understanding and comprehension) should be one with the Torah.</p>	<p>עיקר ההדגשה בעסק התורה הוא לא על ענין הביטול והאתכפא, אלא אדרבה, על זה שהמציאות שלו (ההבנה וההשגה) תהיה חד עם התורה.</p>
<p>This is what our Sages said: "A person should always study in a place where his heart desires," since "desire" (חפץ) refers to a will that contains pleasure.</p>	<p>וזהו שאמרו "לעולם ילמוד אדם במקום שילבו חפץ", דחפץ הוא רצון שיש בו תענוג.</p>
<p>Although Torah study must include the submission of a servant (the yoke of Torah) and also the self-discipline of subjugating one's nature (reviewing one's learning 101 times),</p>	<p>דהגם שגם בלימוד התורה צריך להיות הביטול דעבד (עולה של תורה) וגם הביטול דאתכפא ((לשנות פרקו מאה פעמים ואחד)),</p>
<p>nevertheless, the main emphasis in Torah study is that the Torah one learns should be his source of pleasure and vitality.</p>	<p>מכל מקום, עיקר ההדגשה בלימוד התורה הוא שהתורה שלומד תהיה התענוג והחיות שלו.</p>
<p>It can be said that the reason for this is that Torah study makes Israel and the Holy One, blessed be He, completely one.</p>	<p>ויש לומר טעם לזה, דכיון שענין לימוד התורה הוא שעל ידי זה נעשים ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד,</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>Just as for the Holy One, blessed be He, Torah is His pleasure—"I was His delight"—so too, for a person engaged in Torah, the Torah he studies should be his delight.</p>	<p>לכן, כמו שבהקדוש ברוך הוא, התורה היא התענוג דהקדוש ברוך הוא, "ואהיה אצלו שעשועים", כמו כן צריך להיות בהאדם העוסק בתורה, שהתורה שלומד תהיה התענוג שלו.</p>
<p>Even though the person's pleasure in Torah stems from his intellectual understanding of it, as is implied in "a place where his heart desires,"</p>	<p>ואף שהתענוג דהאדם בהתורה שלומד הוא מצד השכל שבה, כמוכן גם מענין במקום שלבו [הפץ],</p>
<p>it can be said that on a deeper level, his pleasure in Torah is because Torah is the delight of the Holy One, blessed be He.</p>	<p>יש לומר, שבפנימיות הענינים התענוג שלו בתורה הוא מפני שהתורה היא שעשועים דהקדוש ברוך הוא,</p>
<p>Since Israel and the Holy One, blessed be He, are one, the Torah is also the pleasure of Israel.</p>	<p>וכיון שישראל וקודשא בריך הוא כולא חד, [לכן], [התורה היא גם התענוג דישראל],</p>
<p>However, in the revealed pleasure he feels, it is perceived as his delight in Torah stemming from his intellectual grasp of it.</p>	<p>אלא שבתענוג הגלוי שלו נרגש שהתענוג שלו בתורה הוא מצד השכל שבה.</p>

(ו)

<p>It can be said that the two aspects of Torah are hinted at in wheat and in the tree.</p>	<p>ו) ויש לומר, דשני הענינים שבתורה מרומזים בהטה ובאילן.</p>
<p>Wheat, which is a type of grain [and even according to Rabbi Yehuda, it is only considered a type of tree], alludes to Torah as it relates to mitzvot (that the study of Torah is in order to fulfill the mitzvah of Torah study, and similarly).</p>	<p>דחטה שהיא תבואה [דגם לדעת רבי יהודה היא רק מין אילן] רומזת על התורה כמו ששייכת למצות (שלימוד התורה הוא בכדי לקיים מצות תלמוד תורה, וכיוצא בזה).</p>
<p>But Torah as it is in its essence is alluded to in the tree.</p>	<p>והתורה כמו שהיא מצד עצמה מרומזת באילן.</p>
<p>The advantage of a tree over grain is that grain (even wheat) is something necessary for human survival, whereas the concept of a tree is that it produces fruit, which are not essential for human existence but are rather a source of pleasure.</p>	<p>דמעלת האילן לגבי תבואה היא, שתבואה (גם חטים) היא דבר המוכרח לקיומו של האדם, וענין האילן הוא שהוא מצמיח פירות, שאינם מוכרחים לקיומו של האדם, אלא דברים של תענוג.</p>
<p>Furthermore, not only eating its fruits, but even looking at a tree causes pleasure, as it is written: "And every tree that was pleasant to the sight."</p>	<p>ולהוסיף, שגם ראית האילן (לא רק אכילת פירותיו) גורמת לתענוג, כמו שכתוב "ויצמח ה' אלקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה".</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

As we see in practice, strolling in a garden, a place where trees grow, is a source of pleasure.	וּכְמוֹ שְׂרוּאִים בְּפוּעַל, שֶׁהִטְיִיל בְּגֵן, מְקוֹם שְׂצוּמְחִים בּוֹ אֵילָנוֹת, הוּא תַעֲנוּג.
Based on this, we can understand the superiority of the New Year for Trees over the New Year for Vegetables, even though vegetables also include wheat (which is human food and alludes to Torah).	וְעַל פִּי זֶה יוֹבֵן הָעִלְיָי דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן עַל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לִירְקוֹת, אַף שֶׁבִירְקוֹת נִכְלָל גַּם חֲטִיִּים (מֵאֲכָל אָדָם) שְׂרוּמְזִים עַל הַתּוֹרָה.
The flow of divine influence on the New Year for Vegetables pertains to the fulfillment of mitzvot.	דְּהַהֲמַשְׁכָּה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לִירְקוֹת הִיא בְּנוּגַע לְקִיּוּם הַמִּצְוֹת.
Even the flow that relates to Torah study (wheat) pertains to Torah study as it relates to the fulfillment of mitzvot.	וְגַם הַהֲמַשְׁכָּה שֶׁבְּנוּגַע לְעֶסֶק הַתּוֹרָה (חֲטִיִּים) הִיא בְּנוּגַע לְעֶסֶק הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁשִּׁיָּר לְקִיּוּם הַמִּצְוֹת.
However, the flow on the New Year for Trees relates to Torah study as it is in its essence—the concept of Torah as a source of pleasure.	וְהַהֲמַשְׁכָּה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן הִיא בְּנוּגַע לְלִמּוּד הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁהוּא מִצַּד עֲצָמוֹ, עֲנִין הַתַּעֲנוּג דְּתּוֹרָה.

(ז)

It can be said that since mitzvot are drawn from the Torah, and also the fact that mitzvot must be performed in the manner of a servant's service is because the Torah states, "And you shall serve the Lord your G-d,"	ז) וַיֵּשׁ לומר, דַּעַל יְדֵי שֶׁהַמִּצְוֹת נִמְשָׁכוֹת מִהַתּוֹרָה, וְגַם זֶה שֶׁקִּיּוּם הַמִּצְוֹת צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּדֶרֶךְ עֲבוּדַת עֶבֶד הוּא לְפִי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה "וְעַבַדְתֶּם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם".
through this, an aspect of the pleasure of Torah is also drawn into the service of accepting the yoke of Heaven (the service of a servant) in the fulfillment of mitzvot.	עַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ מֵעֵין הַתַּעֲנוּג דְּתּוֹרָה גַּם בְּעֲבוּדָה דְּקִבְלַת עוֹל (עֲבוּדַת עֶבֶד) שֶׁבְּקִיּוּם הַמִּצְוֹת.
This is similar to what is explained in the discourse of Tishrei 5666, that even a simple servant [whose service is merely due to the yoke of his master upon him] strives to make his work beautiful and honorable for his master.	וְעַל דֶּרֶךְ הַמְּבֹאָר בְּהַמְשָׁךְ תִּרְס"ו, דְּזֶה שֶׁגַּם עֶבֶד פְּשוּט [שֶׁעֲבוּדָתוֹ הִיא מֵעַד עוֹל הָאָדוֹן הַמוּטָל עָלָיו] מִשְׁתַּדֵּל שֶׁהַמְּלָאכָה שֶׁעוֹשֶׂה תִהְיֶה לְנוֹי וְלִתְפָּאֶרֶת לְאָדוֹנוֹ.
This is because even a simple servant derives pleasure from his work,	הוּא לְפִי שֶׁגַּם עֶבֶד הַפְּשוּט יֵשׁ לוֹ תַעֲנוּג בְּהַעֲבוּדָה,
except that the pleasure of a simple servant is not due to his own being and existence, but rather, on the contrary,	אֲלָא שֶׁהַתַּעֲנוּג דְּעֶבֶד הַפְּשוּט הוּא [לֹא מִצַּד ,עֲנִינוֹ וּמִצִּיאוֹתוֹ שֶׁל הָעֶבֶד, אֲלָא אֲדַרְבָּה

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

because he does not exist as an independent entity, therefore, his master's pleasure becomes his pleasure.	מצד הביטול שלו, דלהיות שאינו מציאות לעצמו לכן התענוג של האדון הוא התענוג שלו.
Similarly, in the service of G-d, even in the service of accepting the yoke of Heaven, there is also an aspect of pleasure.	ועל דרך זה הוא בעבודת ה', שבהעבודה דקבלת עול יש גם ענין התענוג.
Except that the pleasure is the pleasure Above.	אלא שהתענוג הוא התענוג דלמעלה.
It can be said that the reason why even in the service of accepting the yoke of Heaven there is an aspect of pleasure is because even this service is drawn from the Torah,	ויש לומר, דזה שגם בהעבודה דקבלת עול יש ענין התענוג, הוא לפי שגם העבודה דקבלת עול נמשכת מהתורה,
as the Torah states, "And you shall serve the Lord your G-d."	"שהתורה אמרה "ועבדתם את ה' אלקיכם".

(ח)

The idea is as stated in Iggeres HaKodesh (beginning with Zemiros Karisa Lehu), that all the upper and lower worlds depend on the precise fulfillment of a mitzvah.	ח) והענין הוא, דאיתא באגרת הקודש דיבור המתחיל "זמירות קרית להו", שכל העולמות עליונים ותחתונים תלויים בדקדוק מצוה.
It brings two examples: the offerings and tefillin.	ומביא שתי דוגמאות לזה, קרבן ותרפילין.
My father, master, teacher, and Rebbe explains in his notes on Tanya that the reason these two mitzvos were chosen (offerings and tefillin) is that mitzvos in general consist of elevation and drawing down, ratzoh and shov (as explained in Likkutei Torah on Zos Chukas HaTorah).	ומבאר אדוני אבי מורי ורבי בהערותיו לתנ"א, דהטעם שנתפס ב' מצוות אלו (קרבן ותרפילין) הוא, כי כלל ענין המצוות הוא העלאה והמשכה, רצוא ושוב (כמו שנתבאר בלקוטי ("תורה בדיבור המתחיל "זאת חוקת התורה
Therefore, these two mitzvos were chosen, because an offering represents elevation (ratzoh), while tefillin represents drawing down (shov) (as explained in Likkutei Torah, in the discourses on Nesachim).	ולכן תפס ב' מצוות אלו, כי קרבן הוא העלאה, רצוא ותרפילין הוא המשכה, שוב (כמו שנתבאר בלקוטי תורה בדרושי הנסכים).
One must understand what this concept—that all worlds depend on the precise fulfillment of a	וצריך להבין, מה בוגע להענין המבואר באגרת הקודש הנ"ל [שכל העולמות תלויים בדקדוק

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

mitzvah—has to do with the idea that mitzvos are elevation and drawing down.	מצוה] לרמז שענין המצוות הוא העלאה והמשכה.
It can be said that what is explained in Iggeres HaKodesh, that all worlds depend on the precision of mitzvah fulfillment, is an introduction to what is later stated there: that all worlds are entirely nullified in existence in relation to even a single detail of Torah law.	ויש לומר, דזה שמבאר באגרת הקודש שכל העולמות תלויים בדקדוק מצוה הוא הקדמה למה שנתבאר שם לאחר ז' שכל העולמות בטלים במציאות לגבי דקדוק אחד מדקדוקי תורה.
As it says in Tehillim, "Your statutes were songs to me," which is a praise of Torah (as explained in Iggeres HaKodesh at the beginning).	דזה שאמר דוד "זמירות היו לי חוקיך" הוא שבחא ואורייתא (כמו שנתבאר באגרת הקודש (הנ"ל בתחלתה).
This praise is that all worlds are not merely dependent on Torah, but entirely nullified before even a single detail of Torah law.	והשבח הוא שכל העולמות בטלים במציאות (ולא רק תלויים) לגבי דקדוק אחד מדקדוקי תורה.
However, the revelation of this concept of Torah occurs through the fact that all worlds depend on mitzvah fulfillment.	אלא שגילוי ענין זה דתורה הוא על ידי שכל העולמות תלויים בדקדוק מצוה.
This means that regarding mitzvos, which are commandments directed to man about how he should behave in the world, it is necessary that the worlds have some significance.	והינו, דלגבי המצוות שהם ציוויים להאדם איה שיתנהג בעולם, בהכרח שיש איזה ערה ותפיסת מקום להעולמות.
But the fact that all worlds are entirely nullified applies specifically in relation to Torah.	וזה שהעולמות הם בטלים במציאות הוא (דוקא) לגבי (דקדוק אחד מדקדוקי) תורה.
The proof of this is that all worlds depend on the precision of mitzvah fulfillment.	וההוכחה על זה היא מזה שכל העולמות תלויים בדקדוק מצוה.
The fact that the worlds depend on the precision of a mitzvah (even a minor detail) is because it is a precision of Torah,	דזה שהעולמות תלויים בדקדוק מצוה (אפילו בדקדוק קל) הוא מפני שהוא דקדוק תורה
and in relation to Torah, the worlds are utterly nullified.	שלגבי העולמות בטלים במציאות
Therefore, even after it extends into mitzvot and becomes a precision in mitzvah observance, all the worlds still depend on it.	ולכן, גם לאחר שנומשך במצוות ונעשה דקדוק מצוה, כל העולמות תלויים בו

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/א/1971
Tu B'Shvat

<p>And in order to explain that even after the transmission of Torah laws into mitzvot, the aspect of Torah still shines within them in a revealed way, <i>Iggeres HaKodesh</i> hints (by bringing the examples of offerings and tefillin) that the concept of mitzvot is elevation and drawing down, <i>ratzoh</i> and <i>shov</i>.</p>	<p>ובכדי לבאר שגם לאחר המשכת דקדוקי תורה בהמצוות מאיר בהם בגילוי ענין התורה, מרמז באגרת הקודש (על ידי הבאת הדוגמאות דקרבן ותפילין) שענין המצוות הוא העלאה והמשכה, רצוא ושוב.</p>
<p>It can be said that the aspect of elevation and <i>ratzoh</i> within mitzvot is that their source is felt within them as they exist in Torah, above the world.</p>	<p>דיש לומר, שענין ההעלאה והרצוא שבמצוות הוא שנגרש בהם מקורם כמו שהם בתורה ושלמעלה מהעולם.</p>
<p>The aspect of drawing down and <i>shov</i> within them is that they are transmitted as commandments to man. Yet even then, their source in Torah, which is above the worlds, is still felt within them.</p>	<p>וענין ההמשכה והשוב שבהם הוא שהם נמשכים להיות ציויים להאדם, וגם אז נרגש בהם שהמקור שלהם הוא בתורה שלמעלה מעולמות.</p>
<p>Since the concept of <i>ratzoh</i> and <i>shov</i> is that even after returning (<i>shov</i>), the imprint of the ascent (<i>ratzoh</i>) remains.</p>	<p>כי ענין רצוא ושוב הוא שגם לאחר השוב ניכר [רישומו של הרצוא].</p>
<p>This can be seen from the blessing over mitzvot: "Who has sanctified us with His mitzvot and commanded us."</p>	<p>ולהעיר מזה שאומרים בברכת המצוות "אשר וקדשנו במצוותיו וצונו".</p>
<p>It can be said that "Who has sanctified us with His mitzvot" refers to the aspect of elevation (<i>ratzoh</i>), as it raises us to the lofty level of divine holiness, which is the holiness of the Holy One, blessed be He, in His very essence.</p>	<p>דיש לומר, שקדשנו במצוותיו הוא ענין ההעלאה, שהעלנו למעלת קודש העליון ברוך הוא שהיא קדושתו של הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.</p>
<p>And "commanded us" refers to the aspect of drawing down (<i>shov</i>), that He has commanded us.</p>	<p>וצונו הוא ענין ההמשכה, שציוה אותנו.</p>
<p>The reason we say in the blessing over mitzvot (regarding the mitzvot given to us) "Who has sanctified us with His mitzvot" is that even after He has commanded us (and they have become commandments for man), they remain "His mitzvot"—of the Holy One, blessed be He, as He is holy and separate from the concept of commanding man.</p>	<p>והטעם לזה שאומרים בברכת המצוות (בנוגע להמצוות שניתנו לנו) "קדשנו במצוותיו", הוא, כי גם לאחר שצונו (ונעשו ציויים להאדם) הם מצוותיו דהקדוש ברוך הוא כמו שהוא קדוש ומבדל מענין הציוי לאדם.</p>

(ט)

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

<p>This is why through Torah, pleasure is drawn even into the service of accepting the yoke of Heaven in fulfilling mitzvot.</p>	<p>ט) וְזֶהוּ שֶׁעַל יְדֵי הַתּוֹרָה הוּא הַמְשַׁכֵּת הַתַּעֲנוּג גַּם בְּעִבּוּדָה דְקִבְלַת עוֹל שְׂבָקִיּוּם הַמְצוּוֹת.</p>
<p>The reason that fulfilling mitzvot must be in a manner of accepting the yoke—like a servant fulfilling the command of the king, where the servant is not the master but is nullified before him—</p>	<p>כִּי זֶה שְׂבָקִיּוּם הַמְצוּוֹת הוּא בְּאוֹפֵן דְקִבְלַת עוֹל כְּעֶבֶד הַמְּקִיִּים מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ שֶׁהַעֲבָד הוּא לֹא—הָאָדוֹן אֲלֵא שֶׁהוּא בְטֹל לְהָאָדוֹן</p>
<p>is because the intent of mitzvot (which are commandments given to man) is that man should exist as an entity separate from Him (one who does not naturally experience pleasure in G-dliness), yet despite this, he nullifies himself to Him.</p>	<p>הוּא מִפְּנֵי שֶׁהַכּוֹוֵנָה בְּעֵינֵי הַמְצוּוֹת (צִוִּיּוּיִים לְהָאָדָם) הִיא שֶׁהָאָדָם יְהִי מְצִיאוֹת שְׂחוּץ מִמֶּנּוּ (שְׂאִין לוֹ תַעֲנוּג בְּאֵלֶקוֹת) וְאִף עַל פִּי כֵן יְהִי בְטֹל אֵלָיו.</p>
<p>However, through the drawing down of Torah (which is beyond mere commandments for man) into mitzvot and into the service of accepting the yoke of Heaven (as Torah states, “And you shall serve the Lord”),</p>	<p>וְעַל יְדֵי הַמְשַׁכֵּת הַתּוֹרָה (שֶׁלְמַעַל מְצִוִּיּוֹי לְאָדָם) בְּהַמְצוּוֹת וּבְהַעֲבוּדָה דְקִבְלַת עוֹל (שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה וְעִבְדִתֶם),</p>
<p>it becomes felt that the fact that man exists as a separate entity is itself for the purpose of fulfilling the higher divine intent.</p>	<p>נִרְגָשׁ, דָּזָה שֶׁהָאָדָם הוּא מְצִיאוֹת שְׂחוּץ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ הוּא בְּכַדִּי לְהַשְׁלִים הַכּוֹוֵנָה הָעֲלִיוֹנָה.</p>
<p>Through this, the nullification of accepting the yoke of Heaven encompasses his entire being. That is, even the fact that he appears to have an independent existence is in order to fulfill the divine purpose.</p>	<p>וְעַל יְדֵי זֶה, הַבִּיטוֹל דְקִבְלַת עוֹל הוּא בְּכָל מְצִיאוֹתָיו, הֵינּוּ שְׂגָם זֶה שֶׁנַּעֲשֶׂה כְּמוֹ מְצִיאוֹת לְעַצְמוֹ הוּא בְּכַדִּי לְהַשְׁלִים הַכּוֹוֵנָה.</p>
<p>Therefore, his existence does not contradict the pleasure he has in his service (which means, the pleasure of the Master is drawn into him).</p>	<p>וְלִכֵּן הַמְצִיאוֹת שְׂלוֹ אֵינָה סְתִירָה לְהַתַּעֲנוּג שְׂיֵשׁ (לוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ) (הֵינּוּ לְתַעֲנוּג הָאָדוֹן שֶׁנִּמְשַׁכֵּת בּוֹ).</p>
<p>Because even his existence is only for the purpose of fulfilling the divine intent.</p>	<p>לְפִי שְׂגָם הַמְצִיאוֹת שְׂלוֹ הִיא בְּכַדִּי לְהַשְׁלִים הַכּוֹוֵנָה.</p>
<p>Based on this, we can understand what was brought earlier (Section 7) from the discourse of 5666, that the reason a servant strives to ensure that the work he does is beautiful and honorable for his master is</p>	<p>וְעַל פִּי זֶה יוֹבֵן מֵה שְׂמוּבָא לְעֵיל (סְעִיף ז') מִהַמְשָׁךְ תַּרס"ו, דָּזָה שֶׁהַעֲבָד מְשַׁתְּדֵל שֶׁהַמְּלָאכָה שֶׁעוֹשֶׂה תְהִי לְנוֹי וּלְתִפְאָרֶת לְאָדוֹנוֹ הוּא לְפִי שְׂיֵשׁ לוֹ תַעֲנוּג בְּהַעֲבוּדָה, וְהַתַּעֲנוּג שְׂלוֹ הוּא תַעֲנוּג הָאָדוֹן.</p>

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

because he derives pleasure from the work, and his pleasure is the pleasure of the master.	
At first glance, this is difficult to understand. The relationship of the servant to the master is based on a level of the master that relates to him (namely, that the servant is subjugated to the master).	דלְכַאוּרָה אִינוּ מוּבָן, הָרִי הַשְּׂיִיכוֹת דְּהַעֲבָד לְהָאָדוֹן הִיא לְדַרְגַת הָאָדוֹן שְׂשִׂיכַת אֵלָיו (שֶׁהוּא מְשׁוּעָבֵד לְהָאָדוֹן).
How, then, can the servant experience the master's pleasure in the beauty and splendor of the work, which seemingly has no connection to his subjugation and nullification to the master?	וְאִיךָ נִרְגָשׁ בּוֹ הַתַּעֲנוּג דְּהָאָדוֹן בְּהַנּוּי וְהַתְּפָאֶרֶת דְּהַמְּלָאכָה שְׂאִינָה שְׂשִׂיכַת (לְכַאוּרָה) לְהַשְׁעָבֵד וְהַבִּטּוּל דְּהַעֲבָד לְהָאָדוֹן?
It can be explained (in the analogy and from its spiritual parallel) that since the nullification of accepting the yoke (as it exists because the Torah states, "And you shall serve the Lord...") is in order to fulfill the divine intent—	וַיֵּשׁ לומר הַבִּיאור בְּזֶה בְּהַנְמָשֵׁל וּמִזֶּה מִשְׁתַּלְשֵׁל גַּם בְּהַמְשָׁל, דְּעַל יְדֵי שֶׁהַבִּטּוּל דְּקַבְּלַת עוֹל (כְּמוֹ שֶׁהוּא מְצִד זֶה שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה "וַעֲבַדְתֶּם גּו'") הוּא לְהַשְׁלִים הַכּוּוֹנָה—
which is that the Holy One, blessed be He, limited Himself, as it were, in order to command man—	בְּזֶה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צִמְצַם עֲצָמוֹ כְּבִיכּוּל לְצִוּוֹת לְהָאָדָם,
and this intent exists in the very essence of the Holy One, blessed be He, beyond the concept of commanding—	דְּכוּוֹנָה זֶה הִיא בְּהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲצָמוֹ— שְׁלֵמַעְלָה מֵעֵינֵי הַצִּוּוִי
therefore, the pleasure of the master Himself is also felt within it.	לְכֵן נִרְגָשׁ בּוֹ גַּם עֵינֵי הַתַּעֲנוּג דְּהָאָדוֹן עֲצָמוֹ.

(יו"ד)

This is the meaning of the fifteenth of Shevat being the New Year for the Tree, since a tree alludes to Torah (as mentioned above in Section 2).	זֶהוּ (יו"ד) וְזֶהוּ בְּחַמְשָׁה עָשָׂר בְּשִׁבְטֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה (לְאֵילָן, דְּאֵילָן רוּמָז עַל תּוֹרָה (כַּנ"ל סְעִיף ב)).
On this day, strength is drawn down for the entire year regarding Torah study, so that one's learning of Torah will be with diligence and constancy,	שְׁבִיּוֹם זֶה נִמְשָׁךְ נְתִיבַת כַּח עַל כָּל הַשָּׁנָה בְּנוֹגַע לְעֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁלִימוֹד הַתּוֹרָה יְהִיָּה בְּשִׁקְיָה וּבְהַתְמָדָה,
and so that the Torah one studies will be his pleasure and vitality (since a tree represents pleasure, as mentioned above in Section 6).	וְשֶׁהַתּוֹרָה שְׁלוּמֵד תְּהִיָּה הַתַּעֲנוּג וְהַחַיּוּת שְׁלוֹ (דְּאֵילָן הוּא עֵינֵי הַתַּעֲנוּג, כַּנ"ל סְעִיף ו).
Based on the known principle that all four New Years are interconnected,	וְעַל פִּי הַיְדוּעַ שְׁכָל אַרְבָּעָה רֵאשֵׁי הַשָּׁנִים, שְׂשִׂיכִים זֶה לְזֶה,

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/1971
Tu B'Shvat

it can be said that on the New Year for the Tree, strength is drawn down so that all aspects of man's service (which are drawn from the first three New Years) will be performed with pleasure,	יש לומר, דבראש השנה לאילן נמשך הנתינת כח שגם כל הענינים דעבודת האדם (הנמשכים בג' ראשי שנה הראשונים) יהיו מתוך תענוג
as explained above in Section 9, that through Torah, even the service of accepting the yoke of Heaven is performed with pleasure.	על דרך המבואר לעיל סעיף ט שפעל ידי התורה, גם העבודה דקבלת עול היא בתענוג
This is why the New Year for the Tree is on the fifteenth [of the month], when the moon is full,	זהו שראש השנה לאילן הוא בחמשה עשר, שבו הוא שלימות הלבנה
and not like the first three New Years, which are on the first of the month, when the moon is only a point.	ולא כג' ראשי שנים הראשונים שהם בראש חודש שאז הלבנה היא רק נקודה
The fact that the moon is just a point represents the idea of nullification,	פי זה שהלבנה היא רק נקודה מורה על ענין הביטול.
whereas the pleasure in serving G-d, and especially the pleasure in Torah, represents completeness.	והתענוג שבעבודת ה', ובפרט התענוג דתורה, הוא ענין השלימות
And through increasing in our deeds and service, especially in Torah study, in a way that Torah becomes the pleasure and vitality of the person engaging in it,	ועל ידי ההוספה במעשינו ועבודתינו, ובפרט בעסק התורה ובאופן שהתורה היא התענוג והחיות של האדם העוסק בתורה
and even more so, through engaging in (and spreading) the inner dimension of Torah—	ומכל שכן על ידי העסק (וההפצה) דפנימיות התורה
[for within Torah itself, the aspect of pleasure in Torah is its inner dimension]—	דבתורה עצמה בחינת התענוג דתורה היא [פנימיות התורה],
the New Year for Kings will also reach its ultimate completion,	יהיה גם ראש השנה למלכים בתכלית השלימות,
with the revealed recognition that all of Israel are children of kings,	שיראו בגילוי שכל ישראל בני מלכים הם,
and even more than that—they themselves are kings (as explicitly stated in <i>Tikkunei Zohar</i>).	(ויתירה מזה – מלכים – כמפורש בתקוני זהר)
And the Jewish people will go out with an uplifted hand, as befits kings,	ובני ישראל יוצאים ביד רמה, כמתאים למלכים
through David, the King Messiah, “And My servant David shall rule over them,”	על ידי דוד מלכא משיחא, “ועבדי דוד מלך”, “עליהם גו”
in the true and complete redemption, imminently.	בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש

The Rebbe
בס"ד. יום ד', חמשה עשר בשבט ה'תשל"א/א/1971
Tu B'Shvat